

Bernt Hauge, 15.12.2018

CIVILITER MORTEUUS - SIVILT DØD

29.06.2018 skrev jeg følgende varsel til UNE om en kvinne fra Etiopia:

Sivilt død, det vil si et menneske som er uten sivile rettigheter.

Søkeren søkte norsk beskyttelse for 14 år siden. Snart 10 år har gått siden UNEs endelige vedtak. Vedtaket er ikke bare et forvaltningsmessig avslag på en søknad om beskyttelse. Det har vært henvisning til ubeskyttet tilværelse, i praksis en ikke tidsbegrenset dom; utstøtt, fredløs.

Det er en barbarisk dom. Vi minner om at den utstøttes status i prinsippet er lavere enn slavens. Fordi slaven har tilhørighet. Å bli utstøtt er grusomt, er mobbing, er apartheid. Å være utstøtt er umenneskelig, er isolasjon. Å bli utstøtt er nedverdiggende. Fordi den utstøtte noteres med negativ verdi.

Denne søkeren er én av mange. De kommer fra land som bl.a. Eritrea, Etiopia, Iran og andre, land som produserer mange asylsøkere, og som det er vanskelig og gjerne uforsvarlig å returnere asylsøkere til. Effektivt er hun fange i ubeskyttet tilværelse.

Én ting er at slike resultater er i samsvar med innvandringspolitiske målsetninger. Noe annet er at de bryter med prinsipper om menneskerett, menneskeverd og likeverd. Det er ikke høvisk. Det skaper unødvendig frustrasjon og lidelse.

Samtidig er det innvandringspolitisk uklokt. I utgangspunktet dreier det seg om velvillige mennesker som kunne kommet vårt samfunn til nytte. Å hope dem opp som en voksende samling av frustrerte og uforutsigbare fredløse, gjør dem i stedet til kostnad for samfunnet og kilde til fordom og fremmedhat.

Dette varsles det herfra om. Vi ber om at varslet blir brakt til rett organ med ansvar og kompetanse til å behandle slike varsler.

For denne søker begjæres igjen omgjøring og utsatt iverksettelse.

Vi ber om at hun sivilt gjenopplives, og at eksistensen hennes legaliseres, med rett til både å arbeide og å finne tilhørighet i norske samfunn. Vi ber om at hun registreres, med navn og status og sivile rettigheter. Og vi ber om at hun inviteres til å delta i introduksjonsordningen.

En kvinne fra Kivu i Kongo

Samme dag ble sendt tilsvarende varsel om en kvinne fra Kivu i Kongo. I saksmappen hennes finner vi bl.a. epikriser fra legeundersøkelser 05.03.2009 og 09.03.2010, hvorfra siteres:

Pasienten er henvist til ny vurdering pga. senfølger etter en alvorlig voldtekt, med etterfølgende operasjon i Kongo i 2007..

Pasienten ble utsatt for en brutal voldtekt, som endte med en operasjon hvor de fjernet livmor og sannsynligvis høyre eggstokk. Hun ble også kuttet opp nedentil. Hun kan være plaget med smerter. Får ofte smerter månedlig som sitter nedad i magen og bak i ryggen. Hun kan av og til ha diffuse smerteplager utenom de månedlige smertene også. I tillegg føler hun mye skam, og skyldfølelse i forhold til voldtekten. Hun føler seg åpenstående nedentil, og har problemer med samleie og intim kontakt med menn.

...

På ultralyd: Kan man finne et normalt adnex på venstre side, som måler 2,2 x 2.2 cm, med en liten folikkel. Man kan ikke sikkert finne noe adnex på høyre side. Det er ingen fri væske. Ingen uterus. Normal blære. ...

Vi finner videre beretninger om overgrep. Fra asylintervju 23.12.2008 leser vi:

- *Den 21.11.2007 var jeg på vei til markedet. Jeg møtte noen som stoppet meg og begynte å slå meg. Jeg visste ikke grunnene til at de slo meg. De sa jeg var tutsi. Så svarte jeg at det var jeg ikke, jeg er kongolesisk. De fortsatte å slå meg, og jeg var gravid på en måned. Jeg vet ikke hva slags ting de brukte, og de slo meg veldig hardt der (søker peker over venstre øye) Inntil i dag har jeg veldig vondt i øyet, det gjør veldig vondt slik at jeg klarer ikke å sove. Jeg vet ikke hva slags ting de brukte, men de slo meg hardt nederst i magen. Jeg fikk veldig vondt og besvimte. Jeg ble sendt til sykehus. Der ble jeg operert og mistet det barnet. Og jeg lå på sykehus i en måned, og inntil i dag vet jeg ikke hva som er ødelagt i magen min.*
- ...
- *Det var i 05.11.2008 at det ble sterk krig. Mannen min ble drept hjemme. Han ble skutt i hodet. Og hele huset ble brent. Men jeg flyktet bak huset. Mannen min satt ute, de fant han ute. Derfor ble han drept, og jeg fikk mulighet til å flykte for at jeg var inne i huset. Jeg gikk løpende uten å vite hvor jeg skulle.*
- *Og jeg kom i en stor skog, det var den 06.11.2008. Så plutselig kom jeg på et sted hvor det var mange folk. Noen var døde, det var forskjellig alder, menn og kvinner. De stoppet meg. De hadde våpen, de så ut som militær. De hadde militære klær på seg. De begynte å slå meg. Og de voldtok meg. Og jeg besvimte og visste ikke hvor dem har vært. Da jeg stod opp så følte jeg meg veldig dårlig, jeg hadde vondt overalt og vondt i ryggen. Jeg hadde sår overalt. De fikk ikke drepe meg.*

Rape with extreme violence

I saksmappen finner vi også en rapport av 22.12.2009, forfattet av Denis Mukengere Mukwege og Cathy Nangini:

Rape with Extreme Violence: The New Pathology in South Kivu, Democratic Republic of Congo.

Vi siterer fra rapporten:

We consider rape an efficient form of biological warfare that is inexpensive to implement, effective over large areas, and does not particularly endanger the attackers. Its effectiveness relies on the perception, deeply embedded in patriarchal societies, that women's sexuality is a prefecture of male ownership, and it is linked to the persistence of unequal gender relations and particularly to the way women bodies are regarded... Its impact is multiplied when the woman becomes pregnant and the attack is then passed to the next generation.

Rape with extreme violence, as evidenced in the DRC today, is implemented in three ways: (i) gangrape, usually by three or more men, leading to a high risk of injury; (ii) genital mutilation; and (iii) intentional transmission of sexually transmitted diseases such as chlamydia and HIV. ... Attacks on women of child bearing age severely impacts family life (to the extreme that many women are abandoned by their husbands) or the future prospects of one, brought on by the shame of rape and the associated psychological and physical consequences.

Nobels fredspris ble i år delt ut til Nadia Murad og Denis Mukwege for deres kamp mot seksualisert vold brukt som våpen i krig og væpnede konflikter. Vi siterer fra Berit Reiss-Andersens overrekkelsestale:

Krigføringen i Kongo fra 1997 og fremover har kostet nesten seks millioner kongolesere livet. Legen Denis Mukwege så blant sine pasienter stadig flere kvinner med betydelige skader som følge av voldtekt og grov seksuell vold. Soldater fra alle sider i konflikten har angrepet unge kvinner. De har angrepet barn. De gjør det for å skade dem og bryte dem ned, men også for å bryte ned og demoralisere det samfunnet de lever i. Grov seksuell vold rammer offeret, det rammer familien, og det rammer hele den landsbyen og det samfunnet kvinnen er en del av. En kvinne som er gruppevoldtatt av kanskje 30 soldater, kan ikke bare legge det bak seg og fortsette livet som før.

Snøballkvinner

«*Lausunge*» sa vi, om unger som var født utenfor ekteskap. Det var ikke noen pen betegnelse. Når vi sa det, var det ofte som et skjellsord. «*Løse kvinner*» skrev jeg, om kvinner som ikke var forankret i familie og/eller lokalsamfunn.

Hvorfor «*løse kvinner*»? sa Kjell Olaf, han likte ikke uttrykket.

Jo sa jeg. Ei jente som er støtt ut av familie og lokalsamfunn, har ikke en snøballs sjanse til å etablere seg på verdig vis.

Da skal du kalle dem «**Snøballkvinner**» sa Kjell Olaf.

The new pathology – Den nye sykdomslæren

Det som her skal være poenget, er:

- at ved voldtektene og den ekstreme seksuelle volden kolliderer det jentene har hatt av status, menneskeverd og menneskerettigheter, pluss snøballkvinnenes erfaring:
- at de (alene) ikke har en snøballs sjanse til å etablere seg på verdig vis.

De er Sivilt døde, eventuelt: De er i sivilt koma.

Et fruktbart begrep

En flyktning er en displaced person, er et menneske utenfor samfunn, er en for hvem menneskeverd og menneskerettigheter har kollapset. Poenget er ikke å hjelpe ham eller henne der de er, hva nå måtte menes med det. Poenget er ikke om de er troverdige eller ikke. Poenget er å initiere prosesser til å vekke ulykkelige mennesker opp av sivilt koma. Poenget er å finne samfunn å inkludere flyktningene i. Poenget er å kunne vekke så mange som mulig og så godt som mulig opp og ut av sivile koma og utenforskap og inn i sivile samfunn.

Det motsatte, å henvise til utenforskap, å holde verdifulle mennesker i sivilt koma, er barbarisk handling. Strategisk er det ytterst uklokt. Fordi i sivilisasjonens utenforskap opererer barbariske krefter, bl.a. slike som organiserer og inviterer til handlinger som det å bruke seksualisert vold som våpen. I Kivu-provinsen har en særdeles ondartet og smittefarlig type spiraler fått rotere nærmest uhindret i mer enn 20 år.